

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku D. R.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.  
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2015 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. Ł. M. od Skarbu Państwa - Sądowi  
Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną  
o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej  
pomocy prawnej wykonywanej z urzędu w postępowaniu  
kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację ubezpieczonej D. R. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 lutego 2013 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w P. z dnia 13 lutego 2012 r., odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniach sądów *meriti* na podstawie zgodnych opinii biegłych przyjęto, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w jakimkolwiek stopniu.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez niezawarcie w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich koniecznych elementów uzasadnienia, w tym nieodniesienie się do zarzutów apelacji oraz art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutów apelacji mieszczących się w granicach zaskarżenia tego środka odwoławczego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, wynikającą z nieodniesienia się przez Sąd Apelacyjny do zarzutów podniesionych w apelacji, co uniemożliwiało prawidłowe sformułowanie zarzutów skargi kasacyjnej. W ocenie skarżącej biegli wydali opinie bez wnikliwego zapoznania się z dokumentacją medyczną, a Sąd mimo stosownych zarzutów podniesionych w apelacji nie zbadał opinii pod kątem kompletności materiału, na którym bazowali biegli i dogłębności poczynionej przez nich analizy. Skarżąca podniosła, że dowód z opinii biegłych był kluczowy dla sprawy, a więc powinien zostać przeprowadzony ze szczególną starannością, co mogłoby doprowadzić do poczynienia odmiennych ustaleń faktycznych w zakresie zdolności do pracy ubezpieczonej, a tym samym uwzględnienia jej odwołania od decyzji organu rentowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do

kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, niepubl.), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, niepubl.). Podkreśla się jednak, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Zatem sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/13 oraz z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13, niepublikowane).

Mając powyższe na uwadze w rozpoznawanej sprawie niemożliwe było przyjęcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bez konieczności przeprowadzenia bardziej złożonego rozumowania, a zatem przesłanka powyższa jest niespełniona, gdyż nie można stwierdzić ewidentnej, czyli kwalifikowanej oczywistości wniesionej skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2014 r., I CSK 455/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.), przyznając pełnomocnikowi ubezpieczonej wyznaczonemu przez Sąd, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, wynagrodzenie według norm przepisanych (§ 2 i 19 w związku z § 12 ust. 1 i 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).